

15 jaroj de la 21-a jc., la nombro de panslavaj lingvoj pli ol duobliĝis. Eblis identigi ĉ. 40 projektojn, kvankam la plej multaj estas nuraj skizoj, kiel ekz. *Meždunarodski jazik* de Hans Kamp, publikigita en 1999.

17.3.2.1. La jaroj 2001-2005: Slovo, Slovio, Proslava kaj Glagolica

Slovo (ankaŭ: *Slověnskyj jězyk* aŭ *Slověňščina*) estis kunlabora projekto de Štefan Vítězslav Pilát, Piotr Mazur kaj Georgi Ognoslav Michov, bazita sur la rekonstruita praslava kaj rememoriganta projektojn de la 19-a jc. Ĝi havis sep substantivajn kazojn, distingon inter malmola kaj mola deklinacioj, dualan nombron kaj alfabeton inkludantan literojn kiel *ě*, *ę*, *o* kaj *ǣ* (en la cirila: *Ѣ, А, Ѧ, Ъ*) kaj kvar molajn konsonantojn (*Ǯ, Ѣ, ǣ, Ѧ*). Ĝia retpaĝo enhavis informojn pri etimologio kaj konsiderindan, eĉ se nekompletan gramatikon kun paradigmoj de substantivoj, pronomoj kaj adjektivoj, sed mankis la priskribo de verboj. La projekto havis Yahoo!-grupon, kie eblis elŝuti vortaron kun preskaŭ 1700 vortoj.

Same enkondukita en 2001 estis *Slovio* de Mark Hučko, slovako vivanta en Svislando, kiu estis verkanta ĝin ekde 1999. Ĝi havis kompletan gramatikon kaj vortaron kun kelk mil vortoj. Male al la plej multaj antaŭaj projektoj, Slovio estis tre simpligita lingvo kun skemisma strukturo, kiu estis preskaŭ identa kun Esperanto. Ĝi havis nek genron nek kazojn, complete regulajn pluralojn, ununuran modelon por verba konjugacio kaj reduktitan fonologion konsistantan el dudek konsonantaj kaj kvin vokalaj fonemoj. La ortografio baziĝis strikte sur ASCII, kaj por eviti diakritajn signojn, Hučko enkondukis digrafojn *sx, cx, zx, gx* kaj *wx* kiel anstataŭo por *ŝ, ĉ, ĝ, dĝ* kaj *ŝĉ*. Ĉu *Slovio* estis vere intencita servi kiel tutslava lingvo, restas neklara: kvankam Hučko neniam malkaŝis sian radikalan panslavisman konvinkon, la retpaĝo de *Slovio* sugestas, ke ĝi estis unuavice opiniata por ĝenerala uzo, kiel rivalo de Esperanto.

Proslava („ferio”) el 2002 de ukraina amerikano Juraj Doudi, volis esti „facila slava lingvo por vojaĝantoj”. Ĝia retpaĝo enhavis malkompletan gramatikon, kelkajn specimennajn frazojn kaj vortaron kun ĉ. 550 vortoj. La lingvo baziĝis sur modernaj slavaj lingvoj kaj uzis latinan ortografion inspiritan per la angla. Ĝi havis genron kaj kazojn, sed uzis ilin iom nekonsekvence.

Glagolica ekis en 2002. La aŭtoro estis ĉeĥo „Slavoboj” Richard Ruibar. Samkiel *Slovo*, ĝi baziĝis sur la praslava lingvo, sed estis influita per la denaska lingvo de la aŭtoro. Ĝi havis kompletan gramatikon kun dekkvin substantivaj deklinacioj (sen dualo), unu adjektivan deklinacion, simplan konjugacian sistemon kaj vortaron kun 635 vortoj. *Glagolica* uzis latinan alfabeton, inkluzive de *ě*, ses molaj konsonantoj (*Ǯ, Ѣ, ǣ, Ѧ, ř, š*) kaj vokaloj kun akuta akcento por distingi vokalan longecon.

Rilatoj inter la aŭtoroj de tiuj projektoj estis komence amikaj, kun interŝanĝo de ideoj. Malgraŭ tio, la tri malpli grandaj projektoj estis interrompitaj post 2002, probable ĉar Slovio estis la plej evoluigita. Rezulte, Slovio restis la ununura tutslava lingvo atingebla dum la sekvaj jaroj. Ĝi iĝis konata kaj staris en la centro de ĉ. kvardek retpaĝoj kiuj uzis kaj/aŭ promociis ĝin. Komence, la „Slovio-movado” estis afero de panslavistoj, ĉefe elmigrintoj. Sed, ju pli Slovio iĝis konata al lingvistoj en la slavaj landoj, despli ĝi estis kritikata, precipe pro sia artefariteco. Hučko rifuzis ĉiujn proponitajn reformojn, akuzante siavice la kritikantojn de ĵaluzo kaj kontraŭ-slava agado. Konsekvence, la apogo de Slovio